

შეშავდა შავი

იხუმრისთული

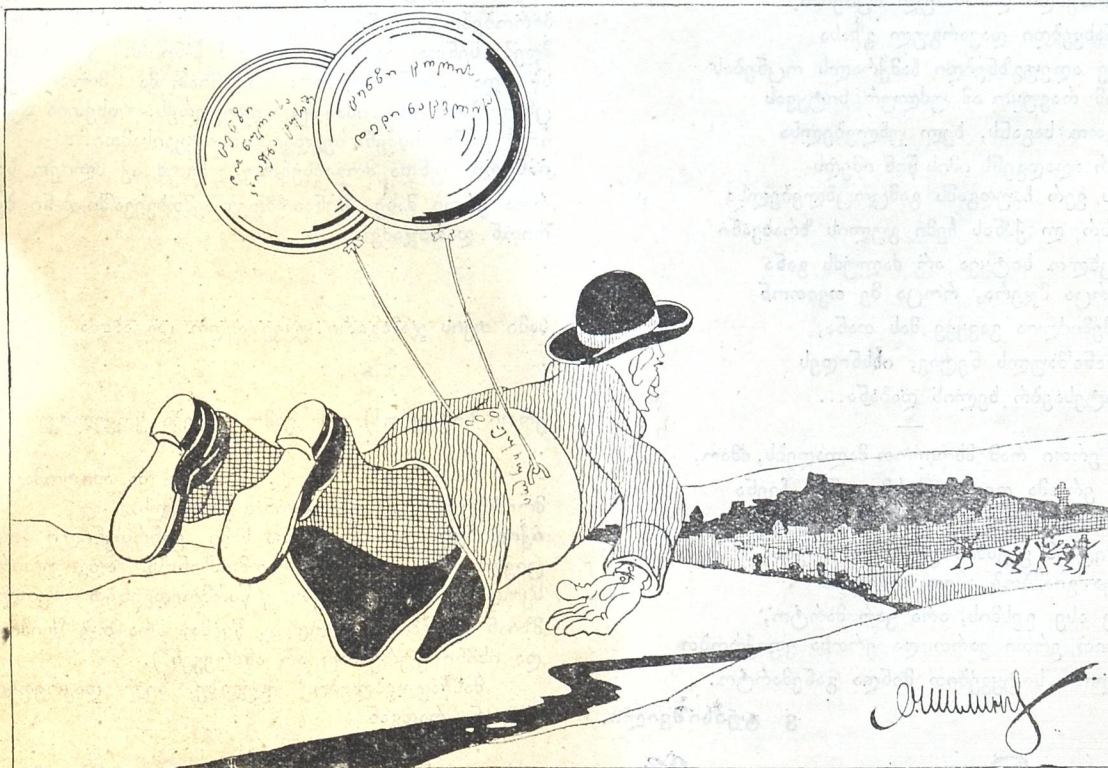
ჟურნალი №9

27 თებერვალი, 1917. ფასი 10 კაპ

ე რ გ ე ლ გ ე ი რ ე უ ლ ი გ ა მ ო ც ე მ ა

რეკორდი „სავაქცელზე“

1173

დიდებული საქმე იყო
ეგ, ჟურნალის გადმოფრენა...
ბათუმიდან თფილისამდე
მანძილია რამოდენა!!

მაგრამ დახეთ... დაჯდომისას
წახდა ცენზი საარჩევნო...
პირველ ჯილდოს მიიღებდა
დელინაცვალს რომ არ ვენო.

—კი.

ჩარიბ მინდოდა...

ჩარიბათ მინდა, ჩემსა სიტყვასა
 მეც გავყვებოდე როგორმე თანა,
 რომ ათას-გზობით ტანჯული მოძმე,
 ორქოფობიდან გამომეყვან?
 გამეგო ერთი: ისიც ისე სცნობს
 როგორც მე ვნახე ცა და ქვეყანა?!
 ეგებ მე ვსცდები, ან ის ვერ მიხვდა...
 ერთათ აგვეხსნა ეს გამოცანა.
 ქირი ლხინსა შობს, ვით ღამე დღესა
 ან ანგელოზმა ვით ჰქმნა სატანა,
 მარცვალმა მყისვე მოგვცა თავთავი
 თუ აღმოცენდა ის თანდათანა...
 მკვდარმა წარმოშვა ცოცხალი სახე,
 თუ მუდამ სუფევს იგი მასთანა,
 გავგეგო ყველა, ბევრი რამ გვეთქვა
 და ერთი აზრი გამოგვეტანა.

ბევრს ვუამბობდი დატანჯულ ძმასა,
 გავაგონებდი დამარბულ მცნებას,
 დავანახებდი დაკარგულ გზასა
 კვლავ აღვუგზნებდი ჩამქრალს ოცნებას
 მაგრამ რაეუყო ამ უძლურ სიტყვას
 უნიფთო საგანს, ხელ უხლებელსა
 ის ვერ აღადგენს იმის წინ იმედს
 სულს ვერ ჩაუდგამს გამცოცხლებელსა
 რო სრულ ქმნას ჩემი გულის ზრახვანი
 უცეცხლო სიტყვა არ ძალოძს განა
 და არცა მჯერა, როცა მე თვითონ
 არ შემოძლია გავყვე მას თანა,
 ან დანაშაულს ნეტავ, იხსნიდეს
 პილატესაებრ ხელის დაბანა...

ერთი რამ მხოლოთ მაღაღებს, ძმაო,
 რომ ერთმა დედამ წარმოგვშვა ჩენა
 ერთი ტკივილი ერთ აზრს გვიბადებს
 და მიტომ გვესმის ერთუროთის ენა;
 როცა ვიამბობ ამით ვიმედობ
 შენც ასე გვესმის, არა ვარ მარტო,
 გულით ერთი ვართ და ერთსა ვფიქრობთ
 მხოლოთ სიტყვებით მინდა განვმარტო.

ვ. ტუშინიშვილი.

დეპეშები

ბანძა მიუხედავად იმისა, რომ სამკითხველოსა და ტელეგრაფისათვის ფული შეგროვილია, ამ დაწესებულებათა მოლოდინში კიდევ ორ-სამ თაობას ამოხდება თურმე სული.

აბელათი. ჩვენ სოფელში და აგრეთვე მის ახლო-მახლო, საშინლათ გაძვირდა კლიტეები. ამის მიზეზი ის უბრალო გარემოება გახლავთ, რომ სამკითხველოს გამგე სარევიზო კომისიას არ უშვებს შიგ. რევიზიონისტები ერთი კლიტის მაგივრათ მეორეს ადებენ და გამგეს აღარ უშვებენ. გამგე იმათ დანაკიდ კლიტეს ამტვრევს და ახალს უკეთებს; ამ ახალს რევიზიონისტები ამტვრევენ და ასე დღე და ღამეში მძნ კლიტე იცვლება.

იქიდანვე. საუცხოვო ყოფაქცევისათვის ადგილობრივი სკოლის ზედამხედველი გადაწყვეთ ნეტარ ხსენებულ სპირდონ ენუქიძის მრევლში.

ასკილი.

ლეჯებადინი. მ. ო. არამიანცის ნოქრებმა თავი დაანებეს შინაურ აფთიაქის დაარსებას. თუმცა პირობები აუტანელ ციებ-ცხელებისა და სხვა გადამდებ სენთა იგივეა, მაგრამ ბ-ნი შ. ფოლოადოვი სწერდა „სინათლეში“: არამიანცმა მოსპო ციებ-ცხელებათა და იმათაც დაიჯერეს. ასეთია აქაურ ნოქრებში რწმენა ბეჭდვითი სიტყვისამდი.

იანეთი უნდა მოგახსენოთ. რომ აქ ძლიერ საჭიროა ერთი მახე. წინააღმდეგ შემთხვევაში ბ-ნი ბესარიონ დარაჯაძე.

სამი თვის ჯამაგირი უკვე აიღო და ახლა

ერთი სიტყვით!) არ გამოითქმება ყოველივე რაც

და ამიტომაც ნუ მოიძულვით ამ უპატრონო სოფელს.

იქიდანვე. გამოწერილია სამი გაწრთვნილი პოლიციელი ძაღლი, რომ აღმოაჩინონ ადგილობრივი სკოლის მზრუნველები. წარმოიდგინეთ სკოლაში მზიან დღეშიაც ჩამოდის წვიმა, არა თუ წვიმიანში და ისინი ყურებსაც არ ანძრევენ²⁾.

მასწავლებლებიც გულზე ხელ დაკრეფილნი სხედან, რადგან

ოსალოდნელია.

ძიმწარა.

1) და სამოცი წერტილით.

ეშმ-კი.

2) ვინ იცის, იქნებ დიდი ყურები აქვთ! ყოველგვარი ყურის დანძრევა ადვილი საქმე კი არ არის!

ეშმაკი.

უხერხული მღვთმარაობა.

19 თებერვალი.

მე ჩემთვის ვიჯექ...

არც კი ვფიქრობდი:
თავისუფალი, თუ ბედის მონა.
ეშმაკი ვიყავ,
კარგათ ვიცოდი...
გლეხიც თუ ვიყავ,
აღარ მეგონა.

უცებ, გაიღო მახისა კარი
და შემოვიდა ჩემთან სტუმარი.

მე ახლად მოსულს
მივეხმატკბილე...
(გვერდებში მუშტი არ ჩავაზილე,
როგორც იციან
ზოგიერთებმა,
წეს რიგისათვის
განაღმერთებმა)
სტუმარმაც ბევრი არ დააყონა
და ხმა საამო
გამომავონა:

— მსურდა გამეგო: ვისთან მაქვს საქმე?
(ცოტა არ იყოს შევშინდი აქ მე).
გლეხი ბრძანდებით,
თუ აზნაური,
რომ თქვენს ჟურნალში
არ უგდეთ ყური
დიად დღეობას
თავისუფლების,
გლეხთა აღდგენის და აღმატების?!

— მე ეშმაკი ვარ...
(პასუხად ვკადრე)
ამაზე ჩვენც კი ვიფიქრეთ აღრე,
მაგრამ...

— მაგრამ რა?
სიტყვა შემოგელია?
ნუ თუ მწერლობა ეგზომ ძნელია!?
თავისუფლება
მისთვის გიბოძეს,
რომ ღირსეულად მოიხმართ ეს.
განა არა ხარ თავისუფალი!?

— აბა რას ბძანებთ,
ღმერთო მომკალი!!!
თავისუფლები როგორ არა ვართ,
მაგრამ...

— მაგრამ რა?
მიკვირს რას მალავ...
რატომ არ ამხელ
დარდებს აბდალავ?
წერა ხომ იცი და მეტყველება,
მაშ ლაპარაკი რათ გეძნელება?

— რა მოგახსენოთ,
ბატონო ჩემო...
სჩანს „სტატიების“
არ იცი თ გემო.
თავისუფლები ვართ, რა თქმა უნდა,
გლეხების ბედიც კი გადაბრუნდა,
მაგრამ...

— ოჰ ღმერთო!
რა გემართებათ
ყოველ სიტყვაზე ენა გეგმებათ?...
ბლუ ხომ არა ხართ
თქვენ კურთხეულო...
სიჯილტუა ეგ უჩვეულო.

— თქვენა გგონიათ
სიმუნჯე გვიშლის?...
თქვენ „პოეტი“ ხართ
ალბათ წმინდა წყლის!!
ენა მეტიც გვაქვს
ვიდრე გვჭირია,
მაგრამ...

— რა მაგრამ ავიხირია!..
ნუ თუ ამ ჟამად არრა გჭირია?
და თუ გჭირია
ან შენ, ან სხვასა,
მაშ რათ არ იღებ მაგ ცოდვილ ხმასა?

— ხმის ამოღება
მართლაც კარგია,
თუ შენი სიტყვა ვისმე არგია..
თუ იტყვი იმას,
რისი თქმაც გინდა
და ნატვრა, ნატვრათა რ გაგიფრინდა...
თუ იტყვი იმას
რაც გულის გიდაგავს
მაგრამ...

— რა იყო?
მითხარ რასა გავს
ეგ მოკრძალება, ეგ მორიდება?

თქვენ მანიფესტით
 ხომ კი გაქვთ ნება
 გამოსთქვათ ყველა
 გულის ნადები,
 გულის ტკივილი,
 გულის დარდები?
 მაშ არ ყოფილხართ თავისუფალი
 თუ ენა მუნჯობს
 და ბეცობს თვალი!

— ვინ? ჩვენ არა ვათ თავისუფლები?
 ამ საარაკოს რას მეუბნები!!!
 ჩვენ სუყველაფრის
 თქმისა გვაქვს ნება,
 უმთავრეს კითხვებს რაც შეეხება.
 აი თუნდ, გზების გაკეთებაზე,
 მაწონის კარგათ შედეგებაზე,
 წყლის დაწმენდაზე, მოდუღებაზე,
 თუნდაც ვირთხების
 შეწუხებაზე,
 თოვლის მოსვლაზე და დადნობაზე,
 კარტის და ნარდის თამაშობაზე,
 ხორცის სიძვირის გადატანაზე,
 ლობიოსა და ხახვის ჭამაზე...
 ჩვენ შეგვიძლია ვიქონიოთ სჯა:
 როდის იქნება, ვთქვათ,
 კახეთის გზა,
 რისთვის ხდებიან ხოლერით ავად,
 ვის აირჩევენ ქუთაისს თავად.
 რომელი გითხრა,
 ბატონო ჩემო,
 რომ „სტატისა“ არ ქონდეს გემო,
 მაგრამ...

— ა კიდევ!
 მაკვირვებთ სწორეთ,
 ნუ თუ ეს „მაგრამ“
 ვერ მოიშორეთ?
 კაცო, გლვებები თავისუფალ ყვეს
 ორმოცდა ათ წლის
 წინეთ იყო ეს,
 ჩამოაშორეს...

— ეჰ, ვიცი, ვიცი,
 აბა რათ გინდათ ამაზე ფიცი:
 თავისუფალ-ყვეს
 ჩამოაშორეს,
 მაგრამ...

ეშმაკი.

მუსიკა.

(ვუოდენი მ. აბულაძეს).

—
 მოხტის
 წყარო
 მალალ მთის,
 თრთის
 სამყარო
 — ვიშ, ვიშ, ვიშ!..
 ის,
 ქალაქებს
 ჩაუდის,
 მირაკრავებს
 — კის, კის, კის!..

—
 კლემა მოსილს,
 ნახად შლილს,
 ველის ყვავილს
 უტკობობს ძილს...

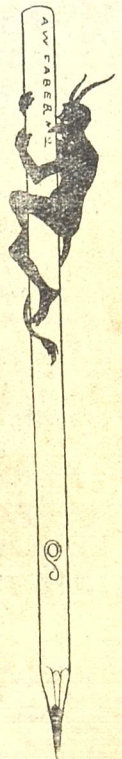
—
 ცრემლთა მარგალიტ მიძივებს,
 ვერცხლებრ მოაკამკამებს;
 შესტრფის გიჟმაჟ მზის სხივებს
 ცხოველ ვნებით ციმციმებს...

—
 ქველთა რხევით,
 სრიალით,
 ცვართა ფრქვევით,
 ციალით
 ხტის,
 რბის
 თავქვე ტრიალით,
 მღერის,
 ჟღერის
 წკრიალით...

—
 მიყვარს ეს ხმა,
 რაკრავის;
 ქებათ შესხმა
 მუსიკის...

—
 მაშ, იხარეთ...
 — კის, კის, კის...
 ინეტარეთ ..
 — ვიშ, ვიშ, ვიშ ..

გ. ქუჩიშვილი

მოხსენება კვინწარისა.

თქვენო მაღალ უეშმაკეულესობავ, დიდო მთავარო ჯოჯოხეთისა, მკვრობელო ეშმაკის მანისა და სხვათა და სხვათა!

უუუდიდესი სიხარულით უნდა გაუწყოთ, რომ ჩემდამო რწმუნებული სამწყსო უკვე გამოფხიზლდა და შეუდგა საჯოჯოხეთო საქმეთ კეთებას. რა თქმა უნდა, ეს გარემოება ფრიად სასიამოვნო იქნება თქვენი მაღალ-უეშმაკეულესობისათვის. „საქმის კეთების“ დაწყებით მეც საშვალეება მეძლევა გიგზავნოთ მოხსენებანი და ვიცი, რომ ესეც საიამოვნებით ჩავაცინებთ თქვენ ქვემოთ ეშმაკეულისა თქვენი უღვაშებისა. მამ დავიწყოთ.

ბათუმსა შინა ვახლავთ ქალაქის მიერ გახსნილი სკოლა მუსულმან ბავშვებისათვის; მუსულმან ბავშვებისათვის მეთქი მიტომ ვამბობ, რომ აფიცი-ალურად ამ სკოლას „მუსულმანების სკოლა“ ეწოდება, ნამდვილათ კი, ეს სკოლა არის სკოლა ქართველ მაჰმადიან ბავშვებისათვის. შეწვევითა ერთი რალაცა გარემოებისათა ამ სკოლაში გაიხსნა ვაკანსია მასწავლებლის ადგილისა, და ხომ გოჯ.ხსენებათ, სადაც ვაკანსია იხსნება, იქ კანდიდატები მრავლის უმრავლესად იყრიან თავსა. ამ ვაკანსიის გარემოც შემოკრბენ მრავალნი თავნი, ზოგნი ტუნიანნი და ზოგნიც მოკლებულნი ამა ნივთიერებასა. და შეიქნა „ჯახი“, „ჯახი“ ნამდვილ საჯოჯოხეთო და მასსადა-მე, სასიამოვნო ყოველთა ეშმაკთა და დამლონებელი არა ეშმაკეულ სულთა. ქალაქის სკოლის მასწავლე ბლებს, რომელთა უმრავლესობა ბახვის წყალში თუ არა, ქოროხში მაინც არის გადასაყრელი, აქვთ ერთგვარი ავტონომია:მათ შეუძლიათ აირჩიონ კანდიდატები და წარუდგინონ ის დასამტკიცებლად ქალაქის სასკოლო კომისიას. ბოროტი ენები ამბობენ, რომ ყოველ მასწავლებელს თიაო კანდიდატი მაინც ყავდა, ორი თუ არაო. მაგრამო,—განაგრძნობენ იგივე ბოროტი ენები,—როგორც იქნა, ერთ კანდიდატზე შეჩერდნო და წარადგინეს ის დასამტკიცებლათო.

მარა აქ მოხდა, თურმე, ერთი საყურადღებო გარემოება. ერთს ახალგაზრდა ქალს მოეწადინა ხსენებული სკოლის მასწავლებლობა. ამასთან ეს ქალი,—ან, როგორც აქ ეწოდება გაუთხოვარ ასულს, ქალი-შვილი,—დარწმუნებული ყოფილა, რომ ის ყველა კანდიდატებზე ნაკლები ღირსებისაა. უკეთ რომ ესტკვათ, შეიძლება ის თითონ არ იყო

ამაში დარწმუნებული, მარა დანამდვილებით შეიძლება იქთქვას, რომ ამაში იყო და არის დარწმუნებული ყველა, ვინც იცის ისტორია ესე. ჰო და რაკი ასე ქანდრაკულათ იყო საქმე, საჭირო იყო ამუშავება ისეთ გამოქნილ მანქანისა, რომელსაც შესძლებოდა უარესის უპირველეს რიგში მოქცევა. საჯოჯოხეთო არ იქნებოდა ეს ამბავი და არც მე შევიწუხებდი ამ მოხსენების დასაწერად თავსა, რომ ეს სწორეთ ასე არ მომხდარიყო.

აბა იმისი თქმა რა საჭიროა, რომ ყოველ კანდიდატს ყავს თავისი მომხრეები, ნათესავები და სხვა ამგვარი. ხსენებულ ქალიშვილსაც ყავს ასეთები და დაფაცურდენ ეს „ასეთები“... ამას ეცენ, იმას ეცენ და ბოლოს ეცენ გავლენიან მუსულმანებს:—აბა, ასე და ასეა საქმე და განაცხადეთ თქვენ, რომ სკოლაში საჭიროა ქალი მასწავლებელი და არა კაცი. თუ ქალი იქნება, თქვენ დიდი მოხარული იქნებით და სხვა..

—რას ამბობთ, ქო!?!—გაოცდენ მუსულმანები... ქალს ჩვენ ჩადრებში ვებურავთ, რომ სხვას არ დაენახოს და აბა ქალის მასწავლებლობა რათ გვინდა! .

როგორც იყო დაითანხმეს და ქალაქის გამგეობაში წარმოდგა „სურვილი მუსულმანებისა“: დაგვინიშნეთ მასწავლებელი ქალი, თუ გინდათ რომ სკოლაში ბავშვები შევიყვანოთ, თუ არა და იქ ერთ ბავშვსაც ვერ ნახავთ მუსულმანსო. აქვე ურიგო არ იქნება ამ სასიამოვნო სურათის უფრო გასასიამოვნებლათ ისიც დაეძინოთ, რომ „მუსულმანები“ აქ არაფერ შუაშია. ასეთი პირი ბარე ორისამი გამონახეს და აალაპარაკეს მუსულმანების სახელით. განცხადება მუსულმანებისა ყურადღებულ იქმნა და ფიცხელი განკარგულება მიეცა მასწავლებლებს, აერჩიათ უსათუოთ ქალი.

მარა საეშმაკო საქმეს ამანაც ვერ უშველა. მთხოვნელთა შორის აღმოჩნდენ ისეთი ქალები, რომლებიც ყველა ერთად და თითოეული ცალ-ცალკე უკეთესი მასწავლებლები იქნებოდნენ, ვინც ის ერთი ქალიშვილი. მასწავლებლებმა არჩიეს სანიმუშო გაკვეთილის საშვალეებით არჩევა მასწავლებლისა, და დადგენილება ესე ეცნობა სასკოლო კომისიას

სანიმუშო გაკვეთილის მიცემა ხომ ხეირს არ დააყრიდა ქალიშვილსა იმას. და შეიქნა ახლა ჯახი მეორე რიგისა, ე. ი. მონადირება სასკოლო კომისიის წევრთა. თუ რა მოხდა აქ დასმულ წერტილიდან, კომისიის სხდომამდე, ამაზე ისტორია პირაკრულია. ხოლო რაც კომისიის სხდომაზე მოხ-

და, ეს უკვე შეტანილია ისტორიაში შთამომავლობის გადასაცემათ.

აქ კოტა გადაუხვიოთ და საქმის უფრო ნათელ-საყოფად მოვიყვანოთ „სპრავკა.“

„სპრავკა“ ესე იუწყება შემდეგს: ქალიშვილსა დასრულებული აქვს გიმნაზიის შვიდი კლასი და, მაშასადამე, არ ქონია დასრულებული შერვე, პედაგოგიური კლასი. ეს, რა თქმა უნდა, პლიუსია, მა რა პლიუსი საჯოჯოხეთო. გარდა ამისა, ქალიშვილსა მას არა აქვს არავითარი პედაგოგიური გამოცდილება. ესეც ჩემო ეშმაკო პლიუსია, რა თქმა უნდა, ეშმაკური პლიუსი. ამას გარდა მე კიდევ აქ ერთს აზრს მოვიყვან, რომელსაც შეიძლება არ დაეთანხმონ ეშმაკები, მარა არა ეშმაკები კი დაეთანხმებიან მგონია. მე ვფიქრობ, რომ გიმნაზია დასრულებულნი ქალიშვილნი ვერაფერი მასწავლებლნი არიან. დალოცვილებმა ქართული არ იციან, რუსული არ იციან, თათრული არ იციან, ფრანგული არ იციან, არც ნემეცური და წარმოიდგინეთ—არც მეგრული სწავლება არ იციან, ახსნა არ იციან (ახსნა რა თქმა უნდა გაკვეთილისა). კუდის ქნევა კი იციან, მარა მასწავლებლობაში ეს არ გამოდგება მგონია.

კანდიდატებში კი იყვნენ ისეთები, რომლებიც მართლა კარგი მასწავლებლები იქნებოდნენ...

მარა დაუბრუნდეთ სასკოლო კომისიის სხდომას. ორიოდ სიტყვა კომისიის შემადგენლობაზე. კომისიის წევრია ცნობილი ხმოსანი მავროპულო, რომელმაც ირკუტსკში არ არსებული უნივერსიტეტი არსებულად გამოაცხადა და რომელსაც პედაგოგია ისე ესმის, როგორც ჩინური ენა. კომისიის წევრია ორი შვანტალი თათარი. მე იმ აზრის ვარ, რომ არც მათ უნდა ესმოდეთ რამე პედაგოგიისა, თუმცა მათი აზრი პედაგოგის შესახებ არ მომისმენია. საბჭოს 400 სხდომაზე მათგან 1/10 ცალი სიტყვისა არ გამოიგონია. არიან სხვებიც, რომელთა შორის ერთი ნაპედაგოგარია, სახელდობრ ს. მდივანი, მარა ეს ვაჟი ისეთი თვისებისაა, რომ უნდა—ზემოთ მოხსენებულ ორ შვანტალ თათრად იქცევა, უნდა და—ორჯერ ორის ექვსად გარდაქმნის მამტიკებლად.

ჰო და წარსდგა კითხვა ესე ასეთს კომისიაში. —რაკი მუსულმანებს სწადიათ, დაენიშნოთ ქალი, სანიმუშო გაკვეთილებს თავი დავანებოთო. იყო იქ ასეთი ლაღადი —კარგი და პატიოსანი, დაენიშნოთ ქალი, მარა აქ ბევრი ქალია მთხოვნელი. —სთქვა თავმჯდომარემ, ბ-ნმა ჟურულმა, რომლის საუცხოო

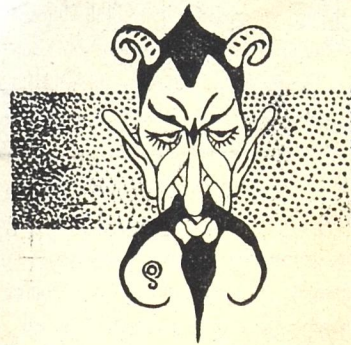
თვისება ის არის, რომ ცვალებადია, ვით დღე მარტისა და მოქნილი, ვით ს ნთელი. რა მხარესაც შეუთბობთ, იქით გადაიხრება —რაღა ბევრი გავარძელოთ, ვუყაროთ კენჭი,—წამოიძახა ვიღამაც.

— კენჭი კენჭი, კენჭი! — იყვირეს ერთად უყარეს და ამ „ყრიდან“ გამოვიდა ქალიშვილი ისა.

აქედან, ბ-ნო ეშმაკო, მე, რა თქმა უნდა, არ მინდა გამოიყვანო ისეთი დასკვნა, თითქო მე მტერი ვიყო ქალიშვილისა იმის და საზოგადოდ—ქალებისა ამბობენ—ქალები ჯოჯოხეთის მოღმისანი არიანო თუ ეს ასეა, აბა მე რა უნდა მქონდეს მათა საწინააღმდეგო! არც იმის წინააღმდეგი ვარ—რომ სასკოლო კომისიამ ასე მშვენიერათ დაასრულა საქმე ესე. სამწუხარო ჩვენთვის, ეშმაკებისათვის ის იქნებოდა საქმე რომ ღირსეულათ დასრულებინათ. ჰო და რაკი ეშმაკურათ და ჯოჯოხეთურათ დაასრულეს, ჩვენც ვუსურვოთ მათ შემდეგნი ასეთი საჯოჯოხეთო მოღვაწეობა სასახელოთ მათდა და ყოველთა ეშმაკთა

შემდეგისათვის თქვენი ყურადღება მსურს შევაჩერო ქალაქის სკოლების ერთ-ერთ მასწავლებლის მოხსენებაზე, რომელიც მან სასკოლო კომისიის წარუდგინა და რომლითაც ენერგიულათ მოითხოვა ქართული ენის სკოლიდან... გაძევება კი არა. ჩვენებურად გაფართოება და არა ეშმაკთა ენით კი —შეკვეცა. ამა ვაჟისათვის აქედანვე დაიკვეთეთ ღიდი ორდენი, რომ დროზე მომავლოდთ მისთვის გადასაცემათ

კვინწარი.

ყ ვ ა ვ ს.

ტყე გაძრცვნილა.

ცივი ქარი

ჰივის, გოდებს,

შესაზარი.

ხის წვეროზე

გადმომჯდარი

სწივის ყვავი.

გლოვის ზარი
 ეფინება
 მისი არეს
 და მიდამოს,
 ვით სამარეს,
 დასტირის ის,
 სტირის მწარეთ,
 თითქოს იყოს
 მგლოვიარეთ.
 ყვავო! დაჰკარ
 გლოვის ჩანგზე.
 ქვით უტყბესი
 მაგ შენს ჰანგზე.
 დროულია
 მღერა შენი,
 ქარის კენესით
 დანამშვენნი;
 გენაცვალე
 ყარყრანტოში,
 რა კარგი ხარ
 ამ მკედარ დროში!..

ნ. ზომლეთელი.

„სპრალით დასჯილი“

ნუ

მორწმუნე „ბელეტრისტი“

ჩვენი ხშირად გაიგონებთ უცხო მოსაზრებას, თითქო ქართული სიტყვა-კაზმული მწერლობა დაქვეითებული იყოს, თითქო ქართულ პროზას დღეს ველარავენ კაზმადეს ისე, როგორც ამას ჩვენი ახლო წინაპრები შეგობდენ.

სრული სიცრუეა!

ჩვენის აზრით ასეთი შეხედულობა გამომდინარეობს ახალგაზრდა მწერალთა (პროზაიკთა) არცოდნისაგან, მათდამი უყურადღებობისაგან, მათი ნიჭის აბუჩად აგდებისაგან და სხვა ამგვარებისაგან. მაგალითი თვალწინ გვიდგას და მეც ვეცდები ეზღუდოს დაუმსახურებელი აზრი შესახებ ჩვენთა მწერალთა უკუ ვაქციო სიცრუეთა შორის.

ლ. წერეთელი.

ჩვენი დღევანდელი საუბრის საგანი ¹⁾ იქნება ახალგაზრდა ქუთათური მწერალ მორალისტი **ლ. წერეთელი**, რომლის ორიგინალურ სურათსაც მკითხველთა გასაცნობათ აქვე ვათავსებთ.

ჯერ მარტო გვარი ახალგაზრდა მწერლისა დაჰბადებს მკითხველთა შორის პატივისცემას და ალბათ ამიტომაც პატივცემული გვრი აკაკი წერეთლისა ახალგაზრდა მწერალმა ორგზის აღნიშნა თავის საოუცხოვო წიგნაკზე: თავში და ბოლოში. ლავრ. წერეთლის წიგნაკს, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, ეწოდება ჩინებული სახელი:

„უბრალით დასჯილი.“

პატივცემული გმირი **ლ. წერეთლის** მოთხრობისა ბ-ნი ლევანი თავშივე გვაცნობს ერთ მოსაწონ ქართულ ანდაზას: „რაც მოგივა დავითაო, ყველა

¹⁾ რა თქმა უნდა სულიერი საგანი!

შენი თავითაო“ და ამგვარათ ამ პატარა წერილის ავტორს, თქვენს მონა—მორჩილ „ისტორიკოსს“ ანთაეისუფლებს ყოველგვარი პასუხისმგებლობისაგან ლავრენტი წერეთლის წინაშე.

მოთხრობა ლავრ. წერეთლისა შეეხება ქუთაისის ცხოვრებას და აქვს ასე, თუ ისე პუბლიცისტური ხასიათი არა ნაკლები ყურადღება აქვს მიქცეული აგრეთვე ზნეობის²⁾ ქადაგებას და საზღვარგარე საკითხებს.

მოთხრობის უმთავრესი გმირები არიან: **ლევანი** (რომელიც ვადაცხვეცი ავტორის მოსახრებას) **ვასილ პეტროვიჩი**, (რომელიც მოწამებრივის მოთმანებით ყურს უგდებს ლევანს) **შაქრო**, (რომლის

ოჯახშიაც ცხოვრობს ლევანი და რომელსაც ყავს ცოლშვილი) **საბაღონო სკოლის გამე** (რომელმაც კინაღამ დაიქირა შაქროს ძროხა). და **შაქროს ძროხა** (რომელიც კინაღამ დაიქირეს ბაღში)

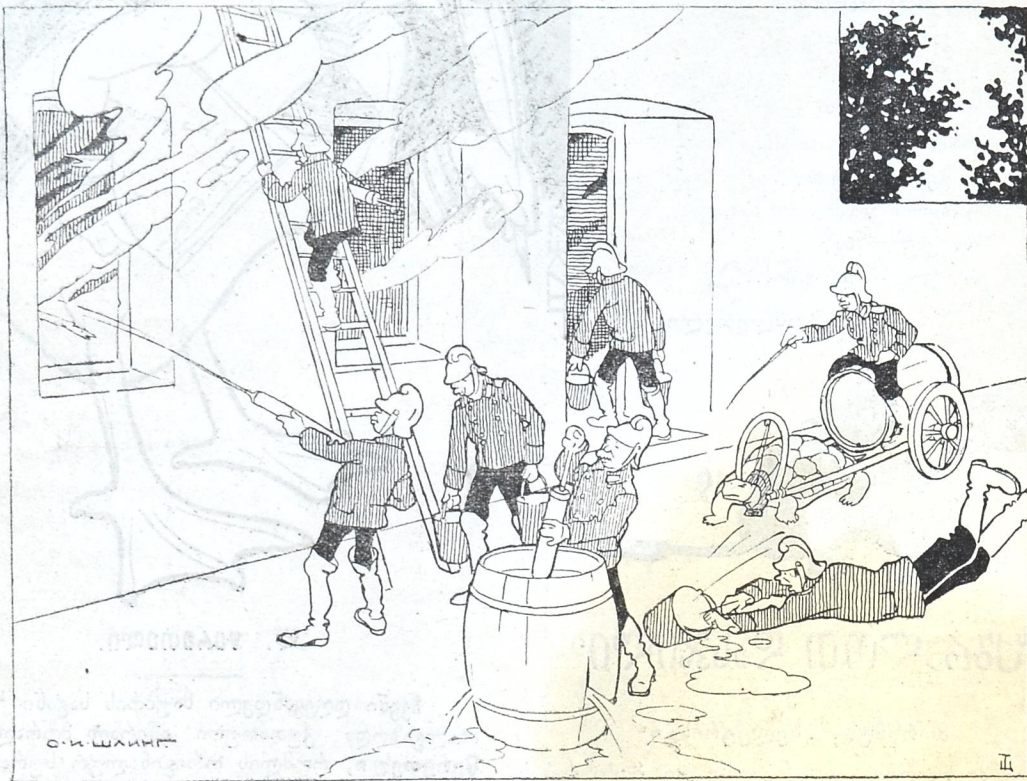
უნდა გამოგიტყდეთ, რომ ავტორის სიმპატია უმთავრესათ ლევანისა და შაქროს ძროხისკენ არის, რის გამოც ასეთი სათუთი გრძნობებით ვაყრობა ერთსაც და მეორესაც.

ახლა კი დავიწყეთ.

— კაცო, რა დაემართა ჩვენს შაქროს, მოწყენილი რომ დადის?

ასე ეკითხებოდა ვასილ პეტროვიჩი ლევანს,

— ბატონო, თუ კლუბში არ მიგეჩქარება დაბ-

სანიშნო „რაჯში ცეცხლის მქრობელთა ქ. თფილისში.“

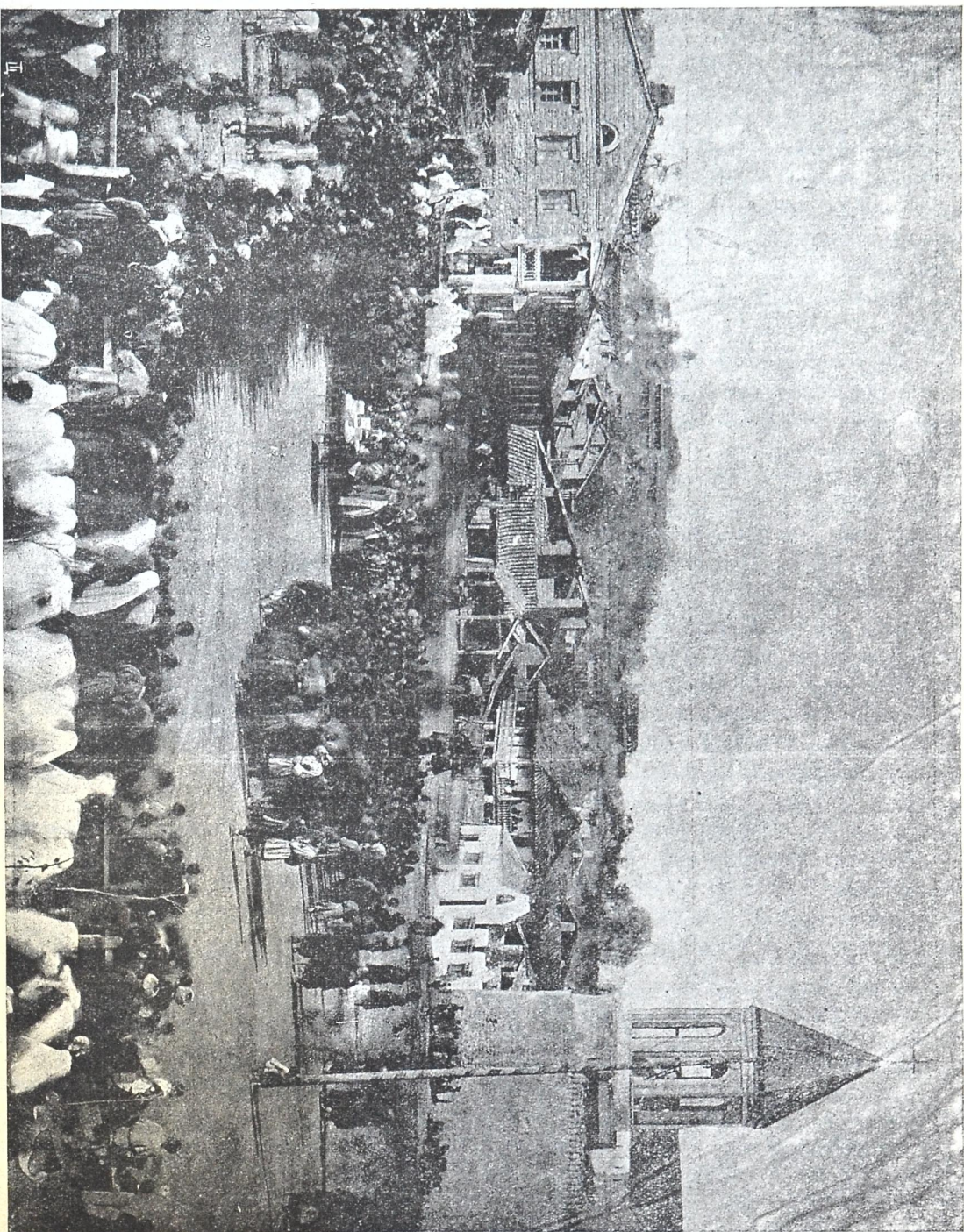
დანდი და მოგიყობი. უპასუხა ლევანმა.

აქ ლევანი იწყებს „მოკლეთ“ ლაპარაკს, რაიცა ჩვენს მწერალს ერთობ გრძლიათ გამოსვლია, მაგრამ ხომ მოგეხსენებათ შოთას სიტყვები: „გრძელი სიტყვა მოკლეთ იტქმის, შირია ამა კარგი.“³⁾ ო. ლე

²⁾ როტორც საზღვარგარე საკითხებიდან გავიგეთ, ეს მოთხრობა უკვე გადაუთარგმნიათ გოტენტოტურ ენაზე, როგორც საუკეთესო ნაწარმოები ზნეობრივ საკითხების დარგში. იმათგან ალბათ ყველა აფრიკის ველური ტომები ისრგებლებენ.

ვანმა უამბო ვასილ პეტროვიჩს, თუ როგორ ჩამოვიდა ის ქალაქში და როგორ დაბინავდა შაქროს სახლში, როგორ მიირთმევდა ხოლმე ვახშამს, როგორ უგდებდა ყურს შაქროს უწმაწურ სიტყვებს. ლაპარაკობდენ ბინძურს სიტყვებს, რომ თავი სამიკიტნოში გეგონებოდა. მე კი, როგორც ახალგაზრდა, ხან ვიციხნოდი იმათ სისულელეზე, ხან გაჩუმებული ვიყავი; ვერაფერს ვამბობდი, რადგან ზრდილობა³⁾ ამას მოითხოვდა“.

³⁾ ცხადია გოტენტოტებსაც იმიტომ მოსწონთ ჩვენ ახალგაზრდა ავტორის მორალი, რომ მოითხოვს საზოგადოების მოსმენის დროს სიჩუმე არ დაარღვიონ.

19 თბილისის მანუქსტის წაკითხვა ქ. თელავში. 1864 წ. 8 ნომბერს.

ქვევით ბ-ნი ლევანი უფრო ვრცლათ ანვითარებს თავის შეხედულებას „ხათრისა და ზნეობის“ შესახებ და ამბობს:

— ხათრითა, ჩემო ვასილ პეტროვიჩ, რომ ახალგაზრდა ეჩვევა სიგლახეს. მაგალითად წვეულე-ბაში იციან: თუ ხათრი გაქვს ეგ ერთი კიდევ გამოსცალე და მეტს აღარ დაგაძალებთო. ამასობაში გამოათრობენ გამოუცდელ ყმაწვილს ლოთები, მერე მიყავთ როსკიპ ქალებთან და იხრწნება ზნეობით ნორჩი არსება. ზოგჯერ უფროსები სისულელეს ლაპარაკობენ. უმცროსს არ მოსწონს ეს მათი ლაპარაკი, მაგრამ ვერაფერს ეუბნება, რადგან ძველებურათ, მამი-პაპიდანვე ჩანერგილი გვაქვს გულში: უფროსმა რაც ქნას, უმცროსს ნება არა აქვს გაუსწოროს. ამას მოითხოვს ზრდილობა. ⁴⁾

შემდეგ ბ-ნი ლევანი გამოსთქვამს თავის პატივცემულსა და მამა-პაპათაგან დაკურთხებულ აზრს სასწავლებლების შესახებ. ⁵⁾

— ვფიქრობდი, თუ როგორ ირყვნებიან ბავშვები ცული მშობლების ხელში და როგორ ათახსირებენ სრულიად უმანკო ბავშვებს სასწავლებელში. მშობლები კი შვილების გარყვნას სასწავლე ბელს აბრალებენ. ბევრჯერ გამიგონია სულ უბრალო კაცისაგან: „ახლანდელი სასწავლებლებიდან მოწაფეებს კი არა, თხებს უშვებენო“ ⁶⁾ მე კი რომ მკითხვით, თხები ახლანდელი ოჯახებიდან გამოდიან, შედიან სკოლაში ⁷⁾ და იქ სხვა თხებს აფუჭებენ.

კიდევ ცოტა ქვემოთ ბ-ნი ლევანი, ეს ზნეობის მოლაღადე გმირი მოთხრობისა, ამტკიცებს, რომ ასეთი აზრის გავრცელებას ხელს უწყობს მოსწავლეთა ფორმის ტანისამოსი:

— როცა მოწაფეს ცულ ყოფაქცევას შენიშნავენ, მაშინვე იკითხავენ: „რომელი სასწავლებლის მოწაფეაო“. ასე ჩემო ბატონო, ყველა ბოვში იბადება უმანკო და უცოდინარი ⁸⁾ სამაგიეროთ რა

⁴⁾ ექვს გარეშეა, როცა ბ-ნი ლავრ. წერეთელი თავის მოთხრობასა სწერდა ამ მამა-პაპათგან ნანდერძევი ჩვეულების იმედით სწარდა: უფროსი კაცი ვარ და რაც უნდა ვთქვა უთუოდ მომიწონებენო. არც შემდარა!

⁵⁾ ავტორი წიგნისა მასწავლებელთა მანათესავე ტიპათ ჩაითლება და ცხადია ესმის საგანი!

⁶⁾ უკულმართობა ასეთი მოსაზრები ა იქიდანაც მტკიცდება, რომ ავტორი „ურალოთ დასჯილთა“ ბ-ნი ლ. წერეთელი ჯერაც არ გამოუშვაო სასწავლებლიდან.

ეშმაკი.

⁷⁾ არ იფიქროთ, ვითომ ბ-ნი ავტორი სკოლაში თხებსა წვრთნიდეს ვკონებთ ის მხოლოდ გალობას ასწავლის და ხმა ხომ თხებს ჩინებული აქვთ?

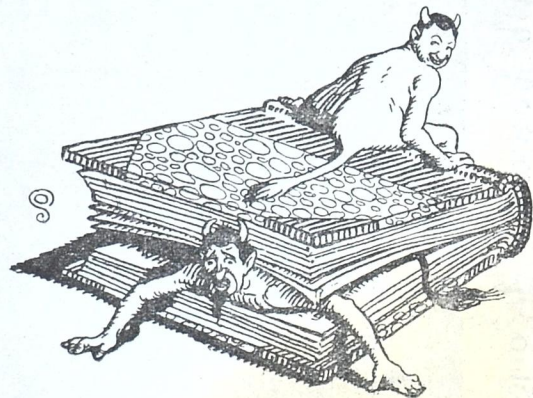
⁸⁾ აბა ამას სხვა ვინ მიხედებოდა?

წრეშიაც აღიზრდება, იმის ზნე ჩვეულებას შეითვისებს, სწორეთ ისე, როგორც წყალი მიიღებს იმ ქურკლის ფერს, რა ფერის ქურკლშიაც მას ჩახამთ.“ ⁹⁾

ერთი სიტყვით ბ-ნი ლევან ლავრენტის-ძე მიდის იმ დასკვნამდე, რომ: „სასწავლებელი აძლევს მარტო გონების მასალას,“ ¹⁰⁾ და რაიცა შეეხება სხვას. ეს ყოველივე დედ—მამის საქმეა.

შემდგომათ ამისა ლევანი ბოდიშს იხდის ვასილის წინაშე სიტყვის გაგრძელებისათვის და არ შემოძლია მეც არ მივბაძო მის მაგალითს. მაშ მოიკრიბეთ მოთმინება შემდეგ ნომრამდი, სადაც აღნუსხული იქნება ავტორის აზრი ავტორტორების, და პროპაგანდისტების შესახებ.

ისტორიკოსი.

1 მარტიდან ქალაქ თფილისში გამოვა ყოველდღიური სამეცნიერო-საპოლიტიკო-სალიტერატურ გაზეთი

ახალი საქმე

რედაქციის დროებითი ადრესი: Головинский пр. типография Кереселидзе (против развонной почты.)

⁹⁾ წარმოიდგინეთ ასეთი მეცნიერა! მაგალითად წყალი რომ გრაფინკაში ჩავასხათ, უთუოდ გრაფინკის ფერს მიიღებს, თუმცა ასეთი ფერი ჯერ გამოკვლეული არ არის. ან თუნდა წყალი რომ წითელ ლიტრაში ჩავასხათ, მაშინვე გაწითლდება. ეს გამკვლევა გოტენტოტების მეცნიერებს უთუოდ ძლიერ ეუცხობათ.

¹⁰⁾ ალბათ წმინდა მეცნიერულ მასალას ქურკლის მიერ წყლის გაფეროვნების შესახებ.

შ ა რ ა დ ა.

მართალია, ერთხელ კოლომ
 მოიმარჯვა ჩემზეც კბილი,
 მაგრამ „ცელი ქვას დაეცა“:
 არც მე დავრჩი ერთობ რბილი!
 დამიღრინა, დავუღრინე ..
 და გათავდა ამით ბრძოლა.
 ხელს არ მისცემს, ვიცი კოლოს
 ჩიმისთანა მტერის ყოლა. *)
 თუმცა, ვიცით იმან ერთხელ
 ლომს აღინა ცხვირით ძმარი,
 მაგრამ კოლოს ადამის ძე
 სჯობნის, როგორც მეომარი.
 შესაძლოა, კოლომ ეხლაც
 მე შარადა დამიწუნოს,
 მაგრამ, აბა, რას დავეძებ,
 რამდენიც სურს, იბზუკუნოს...

თქვენ კი მომინახეთ სიტყვა,
 სახელია ერთი რამის,
 იქნებ აქვე ზმაშიც ჰპოვოთ,
 თუ ნიჭი შეგწვენე ამის.
 ჰაერშია მისი ბუდე,
 მიწაზეა მისი ტახტი, **)
 ვინ არ იცის გამოცანა:
 „მზით ავიღე, მთავირით დავდგი?..
 მას თვალი აქვს აღმასისა,
 ფრთა-ზეფირის, მონარნარის;
 მთვარიანი ღამე უყვარს,
 ეშინია მეტად ქარის;
 ცის ღრუბელიც კირივით სძულს,
 მზე კი არის მისი შვება;
 სახე უბრწყინს, როცა იხილავს,
 თუმცა ალერსში სული ხდება.
 დასწერთ სრულად იმის სახელს,
 თუმცა არ გვინდა სიტყვის ბოლო
 და, მკითხველო, შენ გავაღებ:
 მოსკრა და შორს გადისროლო!
 თავი, ტანი, ხელში შეგრჩეს,
 არად გინდა მისი კული

*) იფიქრებენ: ონისიმე
 ღიღი არასო ბობოლა.

კოლო.

**) ვაი ძმობილო, ონისიმე,
 ამ ანდაზას რათ დაახტი?
 სახეში თუ ის „ზმა“ გქონდა
 ყინულს რატომ გადაახტი

კოლო.

და როცა ეს მოაგვარო,
 კვლავ შარადას მიუბრუდი.
 ჰურეულ მცენარეთ შორის
 მომინახეთ თქვენ ის, ერთი,
 (ყანა ფრთხილათ მოიარეთ,
 არ დაღეწოთ, თუ გწამთ ღმერთი.)
 ქართლშიც სთესენ და რუსეთშიც.
 მით გლესს უწვევს თავის რჩენა,
 „ინტენდანტს“ კი სხვაზე მეტი
 აქვს იმისგან ჩამორჩენა.
 ზრდაში ერთობ სათუთია,
 უღონოა მისი ღერო:
 იქით-აქეთ რხევას იწყებს
 ოდნავ, სული შეუბერო.
 მაგიერად უღვაშებით
 ნაქება მისი რჯული...
 (ათასობით დაუთმობენ,
 თუ დასჭირდა სესხად ფული).
 და აბა, ჩვენც იმის სახელს
 როგორ ვკადროთ ჩამოკლება?
 ვერც მკითხველმა გაუბუღოს
 მას უღვაშზე ხელის ხლება!
 მხოლოდ წინით იმას, პირველ
 სიტყვის ნაწილს მოუთავსებს
 და შარადას რაც რომ გვიკლდა,
 მოასრულებს მით შეავსებს...
 გაზაფხულის დასაწყისში
 იმან იცის მძვინვარება...
 ვინ დაამწყვდევს საგიჟეთში,
 თორემ იმას ეკადრება!
 აღარ ზოგავს აღარაფერს:
 არე მარეს, მთა და ბარსა
 სულ წალეკას ემუქრება.
 მტერს მიაღვა იგი კარსა!
 მე არ ვიცი ვინმე ავი,
 თავუნაზე უფრო ცული:
 რა „უსურვა“ ქუთაისსა!
 მას შეახმეს მისი კული.
 თუმცა ერთში მეც თავუნას
 ვეთანხმები, უეჭველათ:
 ფოთში ჩასვლით, ქუთაისი
 თავს მოიბამს ხელდახელათ!
 თფილისში კი ღმერთმა ნუ ქნას,
 რომ გვეხილოს მისი სახე:
 უფრო იმის მეშინია,—
 არ წაართვას ეშმაკს „მახე“!... ***)

ონისიმე.

***) მართალია ეგ შარადა
 კარგათ არის შენაკერი,
 მაგრამ, ნუ თუ ის სახელი
 ასე არის დასაწერი?

კოლო.

ს ი მ ღ ე რ ა

I

შემოდგომა ტახტზე დაჯდა,
 შეკრთა მთა და შეკრთა ბარი,
 ტყე აკვნესდა, აქვითინდა.,
 ზეცას მოწყდა ცრემლთა ღვარი.
 ოჰ, ნუ კვნესი, ნუ, ბუნებავ,
 გაიმაგრე, ვით კლდე, გული:
 სულსა დაღვეს ეს შავი დრო,
 კვლავ დადგება გაზაფხული!

II

გულსა მოხვედა ტანჯვის სუსხი,
 კეშანმა ფრთა გაშალა
 და აკვნესდა მწარეთ სული,
 ცრემლათ დადნა, დაიცალა.
 ოხ, ნუ კვნესი, ნუ, ჩაგრულო,
 შორს გასტყორცნე სევდა კრული:
 სულსა დაღვეს ტანჯვის ხანა
 და, გეწვევა სიხარული! *)

3 რუხადე.

მესტვირული.

(კარდანახის-თვის)

შენი კირიმე ეშმაკო,
 კირიმე შენი მახისა,
 იქნებ არ იცი ამბავი
 შენ ჩვენი კარდანახისა?!
 სულო და გულო რა გინდა
 რომ აქ არ მოინახვისა.
 იქნება მახე გენანვის,
 მაშ მანდვე შენი სტვირია,
 დაგიღიღინებ უცილოდ

*) ეს ლექსი შემოდგომიზე უნდა დაბეჭდილიყო, მაგ.
 რამ რადგან მაშინ ჟურნალის გაოცება შეჩრდა, ახლა
 ვბეჭდავთ.

ეშმაკი.

რაც გვადგა გასაჭირია!
 ვინც არის ჩვენში საჭები
 მამასახლისი, გზირია.
 ვისგან, არიან გლეხები
 ანაცრემლ ანატირია,
 ამ წინა ხანად კარდანახს
 ეწვია შუამავალი,
 გურჯაანიდან მობრძანდა
 შორით არ იყო მავალი.
 მის დასახვედრას ხალხიცა
 შეგროვილიყო მრავალი.
 მან გვითხრა: „მამასახლისსა
 მიეცით ჯამაგირიო,
 მუქთათ რათ გემსახურებათ
 მწერალი, თუნდა გზირიო,
 ჯამაგირიანს, იცოდეთ,
 თქვესკენ ექნება პირიო,
 აღარ აიღებს „პრაგონსა“
 აგვდებათ გასაჭირიო.

მსამოცდა ათი თუმანი
 იეცით „სტარშინასაო“
 აქედან ათი თუმანი
 ექნება „კანდიდატსაო“
 და მერწმუნევით შეიღებო,
 აჯობებს ძველებურსაო
 არც ბეჭდის ფულებს აიღებს
 კარგათაც გივდებთ ყურსაო“
 შუამავალსა, სიტყვები
 მარგალიტივით სციოდა,
 მამასახლისსაც, იღუმალ;
 პირს ღიმი მოუღიოდა,
 ზოგ-ზოგი გლეხკაცთავანი
 „კარგი, კარგიო „ჭკიოდა
 ზოგ-ზოგს კი, ცრემლი მდულარე
 დაწვებზე ჩამოსდიოდა.

კატაჩინასული

დეჰემები

სამტრედია. მაძებართა რაზმი დღიან ლამიანათ ეძებს ადგილობრივ კორესპონდენტს „ეზმაკის მახისას“, ცდა ამაოა.

იქიდანვე. სტატისტიკური ცნობების მიხედვით, ერთი კვირა გადის, რაცსამ ტრედის ბაზარში და არც მის ახლო-მახლო არავინ გალახულა. ხალხი განცვიფრებულია.

აბაშა. (სამეგრელო) ჩვენს სამკითხველოში ჟურნალ გაზეთებს ახალი, უკურნებელი სენი, „ხირუა“, გაუჩნდა ჯერჯერობით მუსრი გააფლო თითქმის ყველას. წარმოიდგინეთ „ეზმაკის მახესაც“ ეტანება.

იქიდანვე. ინტენდანტები არა გვეყვანან, მაგრამ ოცი ცალი უვარგისი ფქვილი, მაინც მოპარეს ადგილობრივ სანიტარულ კომისიას და გაყიდეს ცხადია, აქ ვირთხებს უძვეთ წილი და მათ მოსპობას უნდა შეეწიროს ჩვენი ენერგია.

დარკვეთი. ერთი იმ ლორთაგანი, რომელნიც სამხედრო წესების გამო გაძევებულ იქმნენ საჩხერის გუბერნიიდან, შემოეხიზნა დარკვეთის სადგურს, მაგრამ დახეთ უბედობას: თურმე აქაც სამხედრო წესები გამუცხადებია რკინის გზის მოხელეს. მან წინადადება მისცა არა საიმედო ლორის, მისი საბძრანებებელიდან გასულიყო, და რაკი ურჩმა ცხოველმა ეს არ შეასრულა, სიკვდილით დასჯილ იქმნა.

იქიდანვე. ტყუილია ის ცნობა, თითქო ანდრეი ვასილიჩის ალავერდის ქარხნიდან მოსულ ბერძენ მუშისათვის ეცემოს. განა ყველა ცემას ცემა ჰქვია?

თფილისის რკ. გზ. სახელოსნო. როგორც დაყინებით ამბობენ, ახლო მომავალში მუშებს ჯამაგირი გაუორკედება და თუ ეს გამართლდა, მაშინ იმედია ახლად შემოდებული ჯარჯმების გასწორების შემდეგ პურის ფული მაინც გადაგვრჩება.

ლევანისა ქარვასლაში მუდამ ხტიან კამათლები, იქ ფულები, შინ ბავშვები მშვიერი და ფეხშიშვლები!

—:—

ახალგაზრდა პესტალოცებს შეუყვარდათ ერთობ ლენო, რა უშველის მათ არ ვიცი: მათრახი თუ, კობტა ნინო!

—:—

ბესარიონ ჩომახიძე თავის კანში ვერ ეტევა, გაახარებს ჯიხაიშლებს ცუდი თუ რამ შეემთხვევა!

—:—

აქ აფთიაქს მიესიენ ლილიპუტნი, არ კაცები— და ამბობენ დათიკ-ბესოს ბევრი ყავსო დამქაშები!

ერი ბერი, მატყუარა მკითხავი და ჩარჩ-ბაცაცა, დათიკოსგან გაგდებულ ძვალს მივარდა და ხელი სტაცა!

მათი ღრენა უსუსური ამ ხაქმეს ვერ შეაფერხებს, იმათ ნაღვაწს კულა მელურს მომავალი განაქიქებს!

—:—

თოვლი აძევს ამა მხარეს ორ არშინზე კიდევ მეტი— სად არის ან რას აკეთებს ქსენონისა კომიტეტი?!...

„ინჯაგნიცო“

დიდი-ჯიხაიშის ვითარება

(ვაი. ეუის ხმაზე)

ვაჭრები გვეყავს შეგნებული— ჩითი მოაქვთ სულ დამბალი, ფასს იღებენ ერთი ორათ ვაი ჩვენი სოფლის ბრალი!

—:—

მმარსა კაზმავეს „სახარინით“ აქაური მოკიტანი— და, ეზმაკო გვედარებით აუჭრელო ზურგის კანი!

—:—

მზღბლიურ

პიესა ოთხ მოქმედებათ
და ხუთ სურათად.

ბუღისკენ.

ვ. მალაქიაშვილი.

გამოსვლა IV.

პეპ. (ნუნუ და ზეპკლა) დაგავი! მიბრძანა! შენ დაგავი თუ კარგია!

ნუნუ. რას გავს ეს პეპელა? მაგრე როგორ შეიძლება? რაც სათქმელი გაქვს, პირში უნდა უთხრა...

პეპ. დაანებე ჰკუის სწავლებას თავი! (ზაუზა).

ნუნუ. ხა... ხა... ხა... ჩემი წინადადების საქმე როგორ მოგწონს? ხა... ხა... ხა...

პეპ. მაგრეც უნდა მომხდარიყო.

ნუნუ. რათა?

პეპ. რათა და მათა! დაიხლოვე, უცინი, თვალში უვარდები და რასაკვირველია ყველაფერს იფიქრებდა. ღირსეულათ დაიკავე თავი და ვერც გაგიბედავს მაგისტანებს...

ნუნუ. რაფერ ღირსეულათ უნდა დავიკავო თავი, რო არ ვიცი! მე ყველას მაგრე ვექცევი... აბა როგორ... ვილაც ბიჭუჭია!

პეპ. ორი ლექსი რო დასწერა, ესე გონია ქვეყანა მისია... და კიდევ მოგცა წინადადება. მეც ნახირ-ნახირაო, რაღა!

ნუნუ. მომცა თვარა-მისმა სიცოცხლემ გამეორება არ დაქირდება!.. საწყალი ბიჭი!.. ჩემი ქმრობა მოინდომა... ხა... ხა... ხა... თვითონ შიმშილით კვდება და მე მარჩენს?..

პეპ. გონორარით გარჩენს, მისმა სიცოცხლემ, გონორარით.

ნუნუ. ხა... ხა... ხა... ქართველი პოეტი და გონორარი!.. სად თეკლე და სად ერეკლე!.. (გაღაც რეჟს)

პეპ. (გადის და კარებს ადებს) ოო! თქვენა? მობრძანდით, მობრძანდით!. (შემოკაუნ ვლადიმერა და გერასიმე.)

გამოსვლა V.

(ივანიავე, გერასიმე და ვლადიმერა).

ნუნუ. მობრძანდით, მობრძანდით.

გერას. (გამაჰპანჭეული სტუჯენტის ტანისამოსში) გაეხლებით... პირველ ყოვლისა სალამი!

ვლად. სალამი... (ესაღუეიან ერთმანეთს)

გერას. სხვა როგორ გიკითხოთ ქალბატონო?

ნუნუ. გმადლობთ. თქვენგან მოძულებულს გვიღვია სული. (ივანის)

გერას. (დამიჯლით) განა დაგეტყოთ უჩემობა? ბედნიერი ვარ.

ნუნუ. ჰმ!.. თქვენ მგონი სილოგიზმების თხზვაც კი გცოდნიათ...

ვლად. იცის და მეტი არა?

პეპ. ეტყობა.

ვლად. მაშ ტყვილათ კი არაა მათემატიკოსი!.. თუ გნებავთ ეხლავ ინტეგრალურათ გამოგიანგარი, შებთ, ან კიდევ დიფერენციალურათ. (საერთო სიცილია. ზაუზა)

გერას. სხვა, ახალს რას იტყვით?

ნუნუ. თქვენ შემოდით და ახალიც თქვენ უნდა მოიტანოთ რამ.

პეპ. მართალია.

ვლად. დამიტრი სადაა?

პეპ. რედაქციაშია

გერას. (ამაყათ) როგორა სთქვით?!

პეპ. რე-და-ქცია-ში.

გერას. ხა... ხა... ხა... როგორ განდიდებით ამბობთ რე-და-ქცია-ში ხა... ხა... ხა... უფრო მართალი იქნება, რომა სთქვათ ქუ-ჩა-შიო. განა ქართულ რედაქციას რედაქცია ეწოდება?

პეპ. რისთვის არა?

გერას. (იციანს, როგორ კითხულობთ? მაგვარ შენობაში და ოთახებში რედაქცია!? აი თქვენ უნდა ნახოთ რუსეთის რედაქციები და მაშინ იტყვით! ან კიდევ საზღვარგ რეთ ვეებერთელა სახლები, ეტაყები, უთვალავი ოთახები... ჩვენში კი ორი წაქცეული სტოლი, სამფეხა, დაღანქალბული სკამი... და „რედაქციას“ .. ეძახიან. . სასაცილოა...

ვლად. იქ ჰუმანიტე—ფორვერტსი და აქ... (იციანს)

გერას. იქ ჟორეს—კაუცკები და აქ... (იციანს) ვინ წიწკნის მარქსსა და ენგელსა?

ვლად. ასეთია ირონია ისტორიისა.

ნუნუ. ბატონებო, ეს ცინიზმია.

პეპ. არ გეკადრებათ. თქვენც ხომ.

გერას. (აწვეკტიწებს) დიახ ვიცი რასაც იტყვით! მარა თუ ჩვენები ზოგიერთში არ მოგვწონს ამით იმას არ ვამბობთ, რომ ეს მოძღვრება დასაგმობია .. თუმც არც ის ითქმის რომ, დროის მიხედვით შესწორება ..

პეპ. თქვენ როგორც გატყობთ...

გერას. კარგი თუ ღმერთი გწამთ, პეპელა! ძველებურ ლაპარაკს ნუ წამომიწყებთ! აბა თქვენ

თვითონ სთქვით: განა ჩვენი ჟურნალისტები...

ნუნუ ეპე! ეხლა ჟურნალისტებსაც წვდით?

გერას ო! უკაცრავთ, განა გეწყინათ? მე ვიმახსრე, თორემ ჩვენს ჟურნალისტებზე ცუდი როგორ ..

პეპ რალაც ბევრი ირონია გამოსქვივის თქვენს სიტყვებში!

ნუნუ. (იჩინის) სულ ორი წელიწადია, რაც საქართველოს გამოვლით და ასე... შეგიცვლიათ ჩვენებზე შეხედულობა. მანამდე კი მათთან იყავით... მათი გრწამდათ ყველაფერი...

ვლად. კარგით, თუ ღმერთი გწამთ, დაანებეთ მაგ ლაპარაკს თავი, თორემ ისე ვატყობ, ერთმანეთს აწყენინებთ ..

გერას. (ცოტათ შერცხვნილი) გეთანხმები, ამხანაგო, ვლადიმერ. (ჰაუზა)

ვლად. ქნო ნინა, გუშინ სასიერნოთ რათ არ ბრძანდებოდით?

ნუნუ. სცდებით, ვიყავი.

ვლად. როგორ? განა მე ვერ დაგინახეთ?

ნუნუ თქვენ ისე იყავით თქვენი დამებით გატაცებული. რომ...

გერას აა, შევილოსან? სხვას კი ესაყვედურები?

პეპ მედა ნუნუ ერთად ვიყავით, ვახტანგი გვახლდა.

ვლად. ღმერთს გეფიცებით მე არ დამინახავხართ! .. არა...

ნუნუ რაზე შეკრთით? ჩვენ ხომ რაიმეში არ გამტყუნებთ...

გერას მე კი გუშინდელი სეირნობა დამეკარგა თქვენ წარმოდგინეთ თმელი დღე კარტს ვთამაშობდით... განა ვახტანგს არ უთქვამს? ისიც ჩემთან იყო...

ნუნუ. არა, არაფერიც არ უთქვამს.

გერას. რა შეილია ჩემს თავს მოგაგონებდათ!

ნუნუ. (არტყიფუი დიმილით) თქვენ ისეც გვახსოვდით.

გერას განა? როგორ დავიჯერო?... რა ბედნიერი ვარ!. რაბედნიერი!..

პეპ. სწორეთ... სწორეთ

ნუნუ. ეს რა წიგნი გაქვთ ამხ. გახსნადამან (ართმევის და შდის) ოპო! ეს სახელმძღვანელო ყოფილა! ხო, მართლა, თქვენ ხომ სიმწიფის ატესტატზე ემზადებით. როდის მიხვალთ ეგზამენზე?

ვლად. თუ მოვახერხებ და კეთილსაიმედობის მოწმობა ავიღე; მაისში.

ნუნუ. ერთის სიტყვით „ლეგალობა“ გინდათ! (შდის) კარგია; უი, ეს რა სურათია!? (გაადგებს წაგხს. დარცხვნილი ვლადიმერი უცებ წაშოიჭრება)

ვლად უკაცრავთ .. უკაცრავთ! . (წიგნს იღებს)

პეპ. რა იყო? უთუოდ ჰორნოგრაფიული სურათია

გერას. (იჩინის) რა ეშმაკია ჩვენი ლადიმერი... ხა.. ხა.. ხა .

ვლად არა ღმერთმანი . არა... მე განგებ არ მიქნია, არა .. გერასიმესი იყო .

გერას. ხა .. ხა.. ხა... „არ მოველოდი ლოლოსო, დამიხვდა სოფლის ბოლოსო“... რა დროს დაიღუპე, რა დროს! ხა... ხა... ხა...

ნუნუ. (არტყიფუი ზისდით) ტფუ! მამა კაცებისთანა გაფუჭებულები თუ სადმე რამეა!..

პეპ. (ცხარასს) გარყენილები; რას ატარებენ! (თან ეჩინებ.)

ვლად (დარცხვნილის დიმილით) ჩემი არ იყო... ღმერთმანი.

ნუნუ. ვიცი რაც შეილები ხართ კაცები! მარა თუ თქვენც ასეთი იყავით არ...

ვლად. მე... მე... ღმერთს გეფიცებით... ჩემი არაა...

გერას. (იჩინის) არ დაუჯეროთ, მისია, მისია... (ვლადიმერი იხნევა, გერასიმეს დინჯა ბრასი გვირის და ისე უცქერის თითქმის მოწყალებას თხოვა. ის კი იჩინის).

ნუნუ. კარგი ახლა, კმარა! (წინაზღებთან ჰაუზა)

პეპ. ყმაწვილებო, იმედია ჩაიხე დაგვეპატივებით.

გერას. დიდის სიამოვნებით. (ვლადიმერი დარცხვნილია ქვეშ ქვეშ კი იღებს)

ნუნუ. (თავს იკავებს სიცილისაგან) თქვენ რას იტყვით, ამხანაგო ვლადიმერ? (ეკვლა სიცილს იმაგრებს).

ვლად. რა უნდა ვსთქვა?! (ეკვლას ერთად წასვლავს სიცილი. ნუნუ გარბის)

პეპ. მაშ, ეხლავ ჩაის მოგართმევთ... (გადას)

გერას. გმადლობთ...

(შემდეგი იქნება)

რედაქტორ გამომცემელი

ბაიოზ ჯაჭვანიძე

1582
1914

ლილ მარხვის

პირველ ორ კვირას, თფილისის მაღაზიებში

პ. ს. ღორჯოშნოვისა

1) უმთავრეს მაღაზიაში

სოლოლაკის ქუჩაზე სახლი გურგენოვისა ტელეფონი № 583.

2) იაროსლავის მაღაზიაში

მიხეილის პროსპექტზე ლიუტერანების საყდრის გვერდით ტელეფონი № 838.

უოველწლივ, როგორც მიღებული გვაქვს, სეზონის სეზონის გათავებისას, დანიშნულია ჩვეულებრივი

სადიდმარხვო ორ-კვირიანი

უდიდესი იაფ-ფასიანი

გ ა ს ყ ი ღ ვ ა

დიდ-მარხვის პირველი ორი კვირის განმავლობაში, 12 დღით, ე. ი. და 26 და 28, თებერვალს და 1, 2, 3, 4, 5 მარტს.

ამ ორ-კვირიან უდიდეს იაფ ფასიან გასყიდვაზედ ყველა სპეციალურ განყოფილებაში საერთოდ გადადებულია 300,000 მანეთის მეტი საქონელი, რომელიც გაიყიდება განსაცდელზედ სიიფით, ხოლო ზოგიერთი საქონელი, რომელიც გამოფენილი იყო ხოლმე ფანჯრებში და გამოვიდა ნოღიდან გაიყიდება 75% ნაკლებ თავის ნამდვილ ფასეზე.

გირჩევთ უმიძინოთ განსაკუთრებით იაფად დარჩომილი ნაჭრები

1) ტილოს და სპეციალურ ჩიოფულ განყოფილებაში:

20,000-ზე მეტი ნაქერი ტილოსი, ჩითებისა, საცვლებისათვის და სხვა ზღაპრულ იაფ ფასეებში.

2) მზათ შეკერილ კაცთა და ქალთათვის საცვლების განყოფილებაში

გაიყიდება აუარებელი ყოველგვარი საცვალი, ბლუზკები, კაპოტები, იუბკები, ჩულქები, წინდები, ფუფაიკები, გალსტუხები, მანიშკები და სხვ. ყველა ის საქონელი, რომელიც გამოფენილი იყო ფანჯრებში და ან გამოვიდა მოღიდან გაიყიდება 75% თავის ნამდვილ ფასზედ ნაკლებ.

3) მაუღების განყოფილებაში

გაიყიდება 5000-ზე მეტი დარჩომილი ნაქერი ტრიკოსი, დრადისა, დიოკონალისა, ჩვენი მაღაზიების უშველებელ ფანჯრებში გამოფენილია საქონელი ყველა განყოფილებისა ზედ-წარწებით ზღაპრულად იაფი ფასებისა

შემადინიშნულ იაფად გასყიდვის დღეებში ვაჭრობა იქნება დღის 9 1/2 სათიდან ვიდრე დღის 2 1/2 საათამდის და 4 1/2 სათიდან საღამოს 6 1/2 საათამდის.

P. S. იაფ ფასებში გასყიდვად დანიშნული საქონელი ფას-დადებით არ გაივზახება.

პ. ს. ღორჯოშნოვი.